

Arrest

nr. 194 391 van 26 oktober 2017
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en eveneens handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 4 maart 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 december 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17 juli 1975.

De tweede verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 januari 1981.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn getrouwd en hebben twee gemeenschappelijke minderjarige kinderen. De twee kinderen worden wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders.

Op 14 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in. Op 12 maart 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 11 april 2012 tekenen de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 juni 2012 met nummer X weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 21 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Op 17 april 2012 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad. Bij arrest van 16 oktober 2012 met nummer 89 801 verwerpt de Raad het beroep.

Op 9 april 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 9 april 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 8 februari 2016 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.04.2015 werd ingediend door :

A.D.[...] (R.R.: [...]) geboren te S. op 17.07.1975

*+ echtgenote: A.T.[...] (R.R.: [...])
geboren te S. op 14.01.1981*

*+ 2 minderjarige kinderen:
- A.A.[...], geboren op 12.06.2002
- A.D.[...], geboren op 05.10.2005*

*nationaliteit: Albanië
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 14.02.2012 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 28.06.2012 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.08.2012, hen betekend op 10.08.2012, en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 4 maanden – was ook zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, dienen zij zich te richten tot de Belgische ambassade in Sofia, Bulgarije. Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen (tijdelijke) verblijfstitel kunnen bekomen om zich naar Bulgarije te begeven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De bewering dat betrokkenen voor geen enkel land over een niet-precaire verblijfstitel beschikken is aldus een blote bewering en kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens blijkt uit de voorgelegde stukken betreffende de scholing van de kinderen dat deze scholing, ondanks de bewering van betrokkenen dat het tweede kind aangepast onderwijs nodig heeft, geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verder beweren betrokkenen dat een terugkeer een ernstig nadeel voor de kinderen zou veroorzaken en dat de kans op psychische en psychologische schade zeer groot is. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet aantonen op welke wijze een terugkeer een ernstig nadeel voor de kinderen zou veroorzaken. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Bovendien, aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind (EVRK) betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontczegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).”

Wat betreft het aanhalen van art. 12 van het EVRK: hoewel de hoorplicht inhoudt dat betrokkenen de mogelijkheid moet gegeven worden om hun standpunt op nuttige wijze naar voren te brengen, betekent horen niet dat betrokkenen mondeling dienen gehoord te worden. Art. 12.2 van het EVRK voorziet dat de kinderen dit zelf kunnen doen of via een vertegenwoordiger. Bij een aanvraag 9bis worden de kinderen vertegenwoordigd door de ouders, die de mogelijkheid hebben alle elementen (inclusief deze van hun kinderen) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Niets verhindert de ouders overigens om een schrijven van hun kinderen bij de aanvraag te voegen. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Omwille van deze reden kan er geen schending van art. 12 van het EVRK vastgesteld worden zodat dit element geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Wat betreft het aanhalen van art. 29 van het EVRK dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen op welke wijze dit artikel zou geschonden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen niet aan dat bij een terugkeer naar hun land van herkomst de kinderen zich niet volledig zouden kunnen ontplooien en hen geen eerbied voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zouden worden bijgebracht.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De overige aangehaalde elementen (dat de heer A.[...] Frans spreekt en momenteel nog taalles Frans volgt, dat betrokkenen duurzaam lokaal verankerd zijn en dat zij reeds jaren correct hun rekeningen betalen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze hieronder samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middelen als volgt:

"4.1.1.

Art. 9bis Vw. laat toe om een regularisatieaanvraag in ons land in te dienen, mits er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn waardoor men zich moeilijk kan wenden tot de diplomatieke post in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf om een dergelijke aanvraag te gaan indienen.

Deze buitengewone omstandigheden dienen te worden begrepen als omstandigheden die het niet onmogelijk, maar wel bijzonder moeilijk maken om zich naar het herkomstland te wenden.

"Ne sont pas de circonstances de force majeure, mais celle qui rendent particulièrement difficile de retour de l'étranger dans son pays d'origine."

(CCE, 20 juni 2000, nr. 88079)

Het niet bestaan van een diplomatieke vertegenwoordiging in het land van herkomst maakt een dergelijke buitengewone omstandigheid uit.

Immers, het kan van verzoekers niet verwacht worden en het maakt een omstandigheid uit die het bijzonder moeilijk maakt de aanvraag niet in België in te dienen, dat zij naar een land zouden moeten gaan en er voor onbepaalde duur zouden moeten verblijven waar zij geen enkel recht op verblijf hebben en waar er geen enkele garantie is dat de schoolgaande kinderen hun schoolloopbaan zouden kunnen verderzetten te meer zij de taal van het door verweerster aangewezen land niet spreken.

Het ontbreken van een diplomatieke post in het land van herkomst dient immers in het geheel te worden beschouwd met de andere persoonlijke elementen in het dossier van verzoekers.

Verzoekers hebben in hun aanvraag onder andere het volgende aangehaald:

- Verzoekers verblijven sinds 2012 onafgebroken in ons land;*
- Er zijn twee minderjarige schoolgaande kinderen van dertien en tien jaar oud die ondertussen al meer dan vier jaar school lopen in België en hier hun sociale banden hebben uitgebouwd en waarbij de ouders ook hier sociaal verankerd zijn en hun opvangnetwerk hebben;*
- Één van de kinderen heeft aangepast onderwijs nodig.*

Verweerster stelt dat dit voornamelijk elementen zijn die niet moeten worden beoordeeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren nu de instructie inzake regularisatie niet meer geldig is.

Verweerster is voorts van mening dat niet wordt aangetoond dat het onderwijs van de twee minderjarige kinderen niet kan worden verdergezet in het land van herkomst.

4.1.2.

Dergelijke motivering is allesbehalve afdoende om te oordelen dat dit geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

Verweerster dient immers alle ingeroepen omstandigheden in het geheel te beschouwen en niet elk afzonderlijk.

Zo wordt door verweerster gelet op haar bestreden beslissing verwacht dat de minderjarige kinderen voor onbepaalde tijd in een land zouden moeten verblijven waar zij de taal niet van kennen en hun onderwijs helemaal niet wordt gegarandeerd nu enige diplomatieke vertegenwoordiging in het land van herkomst ontbreekt en dit louter en alleen om een aanvraag in te dienen.

Niettegenstaande het art. 9bis Vw. juist de mogelijkheid biedt, in zulke omstandigheden, om de aanvraag in België in te dienen.

Verzoekers worden niet in de mogelijkheid gesteld te begrijpen waarom de door hen ingeroepen psychische schade van de kinderen niet in aanmerking kan worden genomen, gelet op de combinatie van jarenlang verblijf en onderwijs in het België en het volledig gebrek aan een band met het door verweerster voorgesteld land niet volstaan om als buitengewone omstandigheid te fungeren door het louter feit dat er ook onderwijs wordt gegeven in het land van herkomst...

Verweerster stelt dat niet wordt aangetoond dat de kinderen niet verder naar school zouden kunnen in het land van herkomst echter is deze motivering tegenstrijdig nu verweerster zelf stelt dat verzoekers en hun kinderen niet naar het land van herkomst zouden moeten gaan maar wel naar Bulgarije waar de kinderen de taal niet spreken en er geen enkele band is met dit land, laat staan dat verzoekers daar een recht op verblijf zouden kunnen doen gelden om er te blijven in het kader van het indienen van hun aanvraag voor België.

Er mag van een afdoende motivering worden verwacht dat deze niet tegenstrijdig is, immers de tegenstrijdige elementen heffen elkaar op zodoende dat dit gelijkstaat met een gebrek aan motivering. De motiveringsplicht wordt wel degelijk geschonden.

Hierop wordt in het tweede middel nog verder ingegaan, echter is verweerster ook van mening dat de overige ingeroepen elementen niet moeten worden beoordeeld gelet op het feit dat de instructie van 2009 werd vernietigd en dit elementen zijn om in de gegrondheidsfase te beoordelen.

Dienvolgens dienden ook de elementen van integratie wel degelijk te worden betrokken in de ontvankelijkheidsfase nu verweerster niet zomaar fragmentarisch te werk kan gaan doch de schoolloopbaan van de kinderen en het verderzetten ervan dient te beschouwen rekening houdende met de andere aangehaalde elementen omtrent het hier in ons land opgebouwde sociale netwerk.

Immers, op de koop toe dient te worden vastgesteld dat hoewel de regeringsinstructie werd vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009 werd bevestigd dat de criteria die in de richtlijnen werden uiteengezet verder zouden worden gehanteerd in het licht van de discretionaire bevoegdheid ex. art. 9bis Vw (stuk 3):

“(…). »

(zie stuk 3)

Het dient dan ook opgemerkt te worden dat de situatie van verzoekers in elk geval veel gelijkenissen vertoont met de humanitaire omstandigheden die hierin worden vermeld die op zich volstaan om een buitengewone omstandigheid te vormen nu door de overheid werd bevestigd dat de criteria van de richtlijn van 19 juli 2009 nog steeds zouden worden gehanteerd.

Het zou het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schenden om te oordelen dat de situatie waarin verzoekers zich momenteel bevinden niet in aanmerking zou komen om ten gronde te worden behandeld in het kader van de 9bis Vw. procedure. Laat staan zoals verweerster van oordeel is, niet dient te worden beoordeeld...

Te meer nu ook de huidige staatssecretaris heeft bevestigd om mensen in prangende situaties bij voorkeur een recht op verblijf te geven.

“(…).”

(zie stuk 3)

Verzoekers mogen dan ook in elk geval een rechtmatig vertrouwen hebben in het feit dat de situatie waarin zij zich bevinden die eveneens een prangende situatie is, op zijn waarde zou mogen worden beoordeeld. Te meer gezien de combinatie van factoren zoals hierboven vermeld.

Het is voor verzoekers allermint duidelijk nu zij in een situatie zitten die door de staatssecretaris werd aangegeven als criteria die een toekenning rechtvaardigen, waarom de aanvraag van verzoekers toch werd geweigerd. De contradictorische houding van het bestuur maakt een schending uit van het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel dient immers omschreven te worden als één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan.

Het bestuur wekt niet enkel verwachtingen via regelgeving, beleidsregels (pseudo-wetgeving) en het sluiten van overeenkomsten. Ook door het verstrekken van inlichtingen aan de burger wekt het bestuur bij de burger verwachtingen op (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, “Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 320).

Verzoekers mochten er dan ook rechtmatig op vertrouwen dat zij in aanmerking komen gezien de combinatie aan factoren. Zij hebben echter moeten vaststellen dat de verwerende partij een fragmentarische motivering heeft gemaakt die voorbijgaat aan de individuele, persoonlijke situatie van verzoekers.

(...)

4.2.1.

Zoals gesteld werd als buitengewone omstandigheid in dit dossier het volgende ingeroepen:

- Verzoekers verblijven sinds 2012 onafgebroken in ons land ;

- Er zijn twee minderjarige schoolgaande kinderen van dertien en tien jaar oud die ondertussen al meer dan vier jaar school lopen in België en hier hun sociale banden hebben uitgebouwd en waarbij de ouders ook hier sociaal verankerd zijn en hun opvangnetwerk hebben ;

- Één van de kinderen heeft aangepast onderwijs nodig.

Er dient dus te worden opgemerkt dat uit de aanvraag en de bestreden beslissing blijkt:

- Dat er twee minderjarige kinderen zijn die al jaren ononderbroken les volgen in dezelfde school en dus ook sociaal verankerd zijn in de streek net als hun ouders ;

- Één van de kinderen aangepast onderwijs nodig heeft ;

- Zij bekend staan met het feit dat zij zien dat hun ouders en meerderjarige zussen hier socio-economisch verankerd zijn (cfr. de bewijzen van opleidingen etc.) ;

- Gelet op deze omstandigheden zij dus psychische schade zouden oplopen bij een terugkeer en dat dit niet verantwoord is omdat het louter en alleen over het indienen van een aanvraag gaat ;

- Te meer nu verweerster zelf toegeeft dat zij niet naar het herkomstland zouden moeten gaan doch wel naar een ander land waar zij geen enkele band mee hebben, laat staan een recht op onderwijs en verblijf en de taal ervan niet spreken.

Verweerster beperkt haar antwoord hierop door aan te geven dat niet wordt aangetoond dat er geen onderwijs mogelijk is in het land van herkomst.

Zoals gezegd is dit compleet contradictorisch nu verweerster zelf zegt dat de beoordeling niet ten aanzien van het land van herkomst dient te gebeuren maar wel ten opzichte van het door haar aangewezen land waar de kinderen nooit hebben verbleven en de taal niet spreken.

Dergelijke motivering houdt geen rekening met de persoonlijke omstandigheden in dit dossier. Daar gelaten het feit dat het onderbreken van een schooljaar wel degelijk kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid (RvS 29 november 2006, nr. 165.253; RvV 29 juni 2010, nr. 45.618).

Dient te worden opgemerkt dat de redenering van verweerster op gelijk welk dossier met minderjarige schoolgaande kinderen kan worden toegepast terwijl hier wel degelijk persoonlijke specifieke omstandigheden worden ingeroepen.

Niet in elk dossier met minderjarige schoolgaande kinderen kan botweg gesteld worden dat het onderwijs ook in het land van herkomst (niettegenstaande het hier aldus niet over het land van herkomst gaat, zie boven) wordt gegeven.

Verweerster dient wel degelijk de belangen van de kinderen af te wegen gelet op de specifieke omstandigheden aanwezig in elk apart dossier.

4.2.2.

Dat op verweerster deze plicht ligt kan blijken uit het feit dat de bestreden beslissing in wezen beschouwd dient te worden als een “terugkeerbesluit” (cfr. EHVJ 18 december 2014, Abdida t. CPAS Ottignies Louvain-La-Neuve, C-562/13) en aldus onderworpen is aan de voorwaarden van art. 5 j. 6 van de van de richtlijn van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Deze artikelen vermelden specifiek dat er dient rekening te worden gehouden met het belang van het kind.

In combinatie met het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, evenals het art. 22bis GW en de uitdrukkelijke motiveringsplicht die op verweerster ligt is het voor verzoekers onmogelijk te begrijpen hoe, op welke manier en of de belangen van de minderjarige kinderen in rekening werden gebracht bij het nemen van de standaardmotivering uit de bestreden beslissing.

Immers, verweerster stelt zelf in haar bestreden beslissing dat de kinderen voor onbepaalde tijd naar een land zouden moeten gaan waar zij zelfs geen enkele band mee hebben en de taal er niet van spreken waarbij zij hier het schooljaar zouden moeten onderbreken terwijl zijn hier ondertussen al jaren school lopen.

Zulks is allerm minst in het belang van het kind, te meer nu één van de kinderen zoals dat uit de stukken blijkt bij de originele aanvraag aangepast onderwijs nodig heeft.

In het licht van tevens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over de belangen van minderjarige kinderen is de bestreden beslissing dan ook niet verantwoord naar recht:

“On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.”

(zie EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014).

Omwille van alle bovenstaande redenen, dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd.”

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.2.1. Waar de verzoekende partijen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritisseren, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag van 9 april 2015 hebben de verzoekende partijen samengevat het volgende als buitengewone omstandigheden aangehaald:

- Geen diplomatieke missie in Albanië;
- Geen niet-precaire verblijfstitel voor enig ander land;
- Duurzame lokale verankering;
- Prangende humanitaire situatie;
- Verzoekende partijen betalen reeds jaren correct hun rekeningen;
- Schoolgaande kinderen;
- Kennis van Frans;
- Artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM);
- het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag);
- Psychische en psychologische schade bij de kinderen in het geval van een terugkeer;
- Tweede kind heeft aangepast onderwijs nodig.

De verzoekende partijen betwisten niet dat op al deze elementen werd geantwoord, maar zijn niet akkoord met de gebruikte motieven.

De verzoekende partijen betogen dat er geen diplomatieke missie is in Albanië en dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende gemotiveerd: *“Om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, dienen zij zich te richten tot de Belgische ambassade in Sofia, Bulgarije. Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen (tijdelijke) verblijfstitel kunnen bekomen om zich naar Bulgarije te begeven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De bewering dat betrokkenen voor geen enkel land over een niet-precaire verblijfstitel beschikken is aldus een blote bewering en kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat – omdat er geen diplomatieke missie is in Albanië – de verzoekende partijen zich moeten richten tot de Belgische ambassade in Bulgarije. De verzoekende partijen hebben reeds in de aanvraag aangehaald dat zij geen niet-precaire verblijfstitel hebben voor andere landen. In de bestreden beslissing wordt hier echter ook op geantwoord, namelijk dat de verzoekende partijen met deze verklaring niet aantonen dat zij geen (tijdelijke) verblijfstitel kunnen bekomen om een verblijfsaanvraag in te dienen.

De verzoekende partijen reageren hierop door te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris tegenstrijdige motieven gebruikt in de bestreden beslissing, doordat hij enerzijds stelt dat de verzoekende partijen zich naar Bulgarije moeten begeven, maar anderzijds toch stelt dat er geen probleem is inzake het schoollopen van de minderjarige kinderen. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens blijkt uit de voorgelegde stukken betreffende de scholing van de kinderen dat deze scholing, ondanks de bewering van betrokkenen dat het tweede kind aangepast onderwijs nodig heeft, geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”*

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen dat scholing in het land van herkomst, *in casu* Albanië, niet verkregen kan worden. Het feit dat de verzoekende partijen een aanvraag moeten indienen bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije, betekent niet dat zij naar Bulgarije moeten terugkeren in plaats van naar Albanië. Er wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken waarom zij geen aanvraag bij de Belgische ambassade in Sofia zouden kunnen indienen. Hiermee wordt niet gesteld dat de verzoekende partijen gedurende de behandelingsperiode van hun aanvraag ook in Bulgarije dienen te verblijven. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de scholing van de minderjarige kinderen beoordeeld in het kader van een terugkeer naar Albanië. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat de minderjarige kinderen de taal niet kennen en geen band hebben met het land van terugkeer, nu de verzoekende partijen dienen terug te keren naar Albanië en niet naar Bulgarije.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing eveneens dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de verklaring van de verzoekende partijen dat een van de minderjarige kinderen aangepast onderwijs nodig heeft. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is. Door louter nogmaals te wijzen op de nood aan aangepast onderwijs, maar zonder aan te tonen dat dit niet in Albanië kan bekomen worden, weerleggen de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing niet. De verzoekende partijen tonen verder ook niet aan met welke ‘persoonlijke en specifieke’ omstandigheden van hun situatie dan geen rekening werd gehouden.

Waar de verzoekende partijen stellen dat het verlies van een schooljaar een buitengewone omstandigheid inhoudt, wijst de Raad erop dat dit geen element is dat de verzoekende partijen hebben ingeroepen in hun verzoekschrift van 9 april 2016.

De verzoekende partijen stellen verder nog dat de instructie van 19 juli 2009 weliswaar vernietigd werd, maar dat de achterliggende filosofie van deze instructie nog steeds wordt toegepast. De Raad kan enkel vaststellen dat de Raad van State in 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. Het betoog van de verzoekende partijen, dat de criteria van de instructie nog zouden

gelden zolang een aanvraag om verblijfsmachtiging niet wordt afgewezen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen en voor zover de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid handelt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd de instructie *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd, zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins nog mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren, ook al valt het binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om beleidslijnen voor zichzelf te hanteren.

Wat betreft de stelling dat de verwerende partij de instructie nog toegepast, dient te worden vastgesteld dat mogelijke eenzijdige verklaringen geen wettelijke of reglementaire norm, noch een wettelijke rechtsbron uitmaken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen, dient verwerende partij de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid, waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Daarenboven brengt het vertrouwensbeginsel niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er kan immers niet worden aanvaard dat de verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. De verzoekende partijen kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De instructie van 19 juli 2009 werd nietig verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De verwerende partij heeft daarom in de bestreden beslissing gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

De Raad wijst er verder nog op dat in de bestreden beslissing op de ingeroepen elementen van psychische schade bij terugkeer en sociale verankering is ingegaan, en dat niet – zoals de verzoekende partijen voorhouden – enkel wordt gemotiveerd dat niet wordt aangetoond dat er geen onderwijs mogelijk is in het land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt immers ook het volgende gesteld: *“Verder beweren betrokkenen dat een terugkeer een ernstig nadeel voor de kinderen zou veroorzaken en dat de kans op psychische en psychologische schade zeer groot is. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet aantonen op welke wijze een terugkeer een ernstig nadeel voor de kinderen zou veroorzaken. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Bovendien, aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen.*

(...)

De overige aangehaalde elementen (dat de heer A.[...] Frans spreekt en momenteel nog taalles Frans volgt, dat betrokkenen duurzaam lokaal verankerd zijn en dat zij reeds jaren correct hun rekeningen betalen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De verzoekende partijen gaan niet verder in op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

In een onderdeel van het middel stippen de verzoekende partijen aan dat zij een geheel van omstandigheden hebben ingeroepen die aantonen dat het bijzonder moeilijk is om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en dat de motivering van de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het geheel van deze elementen geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna de als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een omstandig en volledig onderzoek van de door de verzoekende partijen aangebrachte elementen doorgevoerd. De verzoekende partijen lichten niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het hen verhindert of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekende partijen erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat de grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.3. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.2.4. In de hoofding van het middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 24 van het Handvest. In het middel zelf stellen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing als een terugkeerbesluit beschouwd dient te worden. Dit kan echter niet

gevolgd worden. De enige beslissing die met huidig verzoekschrift wordt aangevochten, is de beslissing van 24 december 2015 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing houdt op zich geen terugkeerbesluit in. De verzoekende partijen hebben er overigens zelf voor gekozen om in huidig verzoekschrift enkel de bestreden beslissing aan te vechten en hebben een apart beroep ingediend tegen de twee bevelen om het grondgebied te verlaten, gekend bij de Raad onder het rolnummer RvV X

Bijgevolg hebben de ingeroepen schendingen geen betrekking op de huidige bestreden beslissing. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78. 055).

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS